

[Finansministeren.]

Befolkningen i Almindelighed vilde finde det baade umoralsk og forargeligt, hvis Børsspekulationer kom til at florere i stort Omfang, og for saa vidt mener jeg, at man meget vel kan tale om Moral i denne Forbindelse.

Baade det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) og det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds har gjort nogle Bemærkninger om den Ændring i Skattelovgivningen, jeg har bebudet, gaaende ud paa, at Kursavancer, som indkasseres ved Salg efter 31. August i Aar, skal behandles som skattepligtig Indkomst, og det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds mente, at en saadan Bestemmelse snarere vilde virke til at fremme Spekulation, fordi der derved skete en Begrænsning af det Spekulationsmateriale, der kom frem.

Det er min Erfaring fra den sidste Krig — jeg var jo meget nær inde paa Livet af alle de Forhold i mit Arbejde i Københavns Skattevæsen —, at det, der skete, da Kurserne sprang op, var, at en Mængde Mennesker, som laa inde med Anlæbspapirer, realiserede dem for at indkassere Kursgevinsten, bragte dem paa Markedet, og derefter blev de Spekulanter. Det er jo givet, at ved at forhindre et større Udbud af Aktier i disse Tider sker der ikke alene det, at man forhindrer, at der kommer et stort Materiale frem, men man forhindrer ogsaa, at der bliver Penge at spekulere med i stort Omfang, og naar man nu skal regne med de Muligheder, der med de gældende Belaaningsregler er for Spekulationsomsætning, saa behøver man næppe i Øjeblikket at være bange for Aktiemarkedet, for saa kommer der simpelt hen ikke den Gang i Tingene, den store Omsætning, som er Forudsætningen for, at der kan ske et Skred paa dette Omraade. Men hertil kommer en anden Ting, som man ikke skal undervurdere Betydningen af. Det var jo saadan under Verdenskrigen, efterhaanden som Aktierne kom paa andre Hænder og i meget stor Udstrækning blev Spekulationspapirer, at det blev Spekulanterne, der beherskede Aktieselskabernes Generalforsamlinger og derigennem i høj Grad medvirkede til at presse de store Dividender frem, at udhule Selskaberne og forhindre den naturlige Konsolidering. Jo mere man holder Aktierne paa de gamle Hænder, des mere kan man være sikker paa at bevare Roen inden for Aktionærkredsen og derigennem sikre Fremtiden. (*Hendriksen*: Saa er vi jo enige!). Det ærede Medlem siger, at vi er enige. Jeg forstaaer ikke, hvori

den Enighed bestaar. Det ærede Medlem mener, at man ikke skal begrænse Udbuddet af de gamle Aktier ved den Regel, jeg har foreslaaet. Min Opfattelse er den stik modsatte. Men muligvis har jeg misforstaaet det ærede Medlem.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem sagde i denne Forbindelse, at man ikke skulde flytte om paa Værdierne. Det er jo netop det, man søger at forhindre ved disse Regler, som skulde modvirke Salg af Aktier. Man søger netop at holde Værdierne dér, hvor de er, og det forekommer mig, at det vil være en meget nyttig Foranstaltning at medvirke dertil under Krigen. Jeg skal gerne føje til paa den Anledning, som det ærede Medlem gav, at mine Betragtninger her gælder ikke blot Aktier, men jeg har in mente, at der kan komme en Situation, hvor det kan være nyttigt at holde igen ogsaa paa andre Værdier, faste Ejendomme, Skibe og andre Værdier, hvor Fluktuationer kan skabe Forstyrrelser i Samfundet, og skal det blive nødvendigt at træffe Foranstaltninger dertil, bl. a. ved Gennemførelse af en Omsætningskat paa disse Værdier, skal jeg være rede til at tage dette Forhold op til nærmere Behandling, inden det bliver for sent. Jeg kan i det hele taget forsikre de ærede Medlemmer, at jeg skal følge Udviklingen med vaagen Opmærksomhed og søge at sætte ind paa de forskellige Omraader saa virkningsfuldt, at vi holder Niveauet baade for faste Værdier og for flydende Priser og for Omkostninger i det hele nede saa tæt ved Niveauet før Krigen som muligt. Det vilde være den største Ulykke for vort Land, hvis vi, naar Krigen engang er forbi, stod med et Danmark, der økonomisk set laa i et helt andet Leje end det, som vi har kendt nu ved Krigens Begyndelse; saa vilde vi igen komme ind i en Deflationsproces af den uhyggeligste og smertefuldeste Art, og enhver Bestræbelser, der fra offentlig og privat Side gøres for at holde Niveauet nede, vil vise sig at være yderst fortjenstfuld.

I denne Forbindelse vil jeg derfor ogsaa sige til Befolkningen, at den maa forstaa, at selv om mange af de Restriktioner og Foranstaltninger, der nu træffes, kan føles haarde, maa de ses under en større Synsvinkel; netop det Spørgsmaal, om man i den givne Situation kan faa en lidt større eller lidt mindre Andel af de Livsgoder, man nu har vænnet sig til, maa ses under den Synsvinkel, at det er Landets Økonomi som Helhed, man først og fremmest maa have for Øje, og ikke mindst Landets Økonomi i den Tid, der vil følge efter Krigen.